

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til §§ 1 og 2.

I disse Paragraffer er det søgt at anvende Forfatterrettens Genstand og Indhold i al Almindelighed. Den gældende Ret indeholder ingen saadan samlet almindelig Udtalelse, men i Overensstemmelse med nyere fremmede Love er det fundet rigtigt straks at præcisere Lovens Standpunkt over for dette Fundamentalspørgsmaal ved en direkte Udtalelse herom. At denne Hovedregel er udtalt i 2 Paragraffer, skyldes sproglige Hensyn. Naar Reglen skal være tilstrækkelig omfattende og dog ikke holdes i rent abstrakte Udtryk, er det ikke muligt at formulere den i een Bestemmelse, for saa vidt denne skal fremtræde i en rimelig sproglig Form. At udtale Reglen rent abstrakt har den Ulempe, at en saadan Affattelse paa Grund af Usikkerheden i vor Retsterminologi — navnlig angaaende Omfanget af Begrebet „Forfatterret“ — vilde give Anledning til megen Tvivl om, hvad Reglen omfattede. I de Love, der udtalte Reglen ganske abstrakt, er det ogsaa altid fundet nødvendigt at tilføje særlige Regler om Musikværker, Tegninger o. s. v. Men da vindes intet ved en saadan Affattelse.

I § 2 o. er udtalt, at Reglen ogsaa gælder plastiske Afbildninger. Efter Lov 29de December 1857 § 9 var dette Spørgsmaal tvivlsomt; men der er ingen Grund til, at disse Afbildninger ikke skulle nyde godt af den her hjemlede Beskyttelse. At matematiske Tegninger og Afbildninger særlig ere nævnte, betegner ingen Forandring i den gældende Ret.

Den i § 1 som 2det Stykke foreslaaede Tilføjeelse stemmer i det væsentlige med Folke-tingsudvalgets Endringsforslag (1892). Foruden nogle rent sproglige Endringer er det dog fundet rigtigt i Stedet for Udtrykket „uden dramatisk Udstyr“ at indsætte Ordene „der ikke har Karakteren af dramatisk Opførelse“, idet det ikke er Bestaffenheden af det benyttede Udstyr, men Fremstillingens hele Karakter, der i denne Henseende bør være afgørende.

Ordene „foran Bærket“ have Hensyn til Bærker, der ere optagne i Tidsskrifter eller andre Samlinger, idet det i saa Fald ikke vil være naturligt paa Titelbladet at tage Forbehold med Hensyn til en enkelt Del af Samlingen. Den hele Bestemmelse hviler paa den Betragtning, at Forfatterne kun undtagelsesvis kunne antages at have nogen Interesse i at modsætte sig Oplæsning eller Fremsigelse, og at der derfor af Hensyn til

den almindelige Folkeoplysnings Tærv er naturligere i disse saa Tilfælde at paalægge Forfatteren den Pligt at tilkendegive saadant, fremfor i de almindelige Tilfælde at nødvendiggøre en Henvendelse til ham om et Samtykke, der dog ikke vil blive nægtet. Denne Betragtning kan formentlig ikke ganske afvises, og Hensynet til Forfatteren kan næppe vække Betæneligheder overfor den foreslaaede Regel, da han jo altid ved Forbehold kan sikre sig.

Den i § 2 under Litra b foreslaaede Regel om, at Komponisten maa tage særligt Forbehold angaaende Ketten til offentlig Udførelse stemmer med den af Folke-tingsudvalget (1892) foreslaaede Endring. Afvigelsen er ganske svarende til den ved § 1 2det Stykke foretagne. Det har nemlig været Meningen at fastslaa, at en scenisk Opførelse, f. Eks. af et enkelt Akt af en Opera ikke er tilladt, men at det kun er Udførelse paa Koncerter og lignende, som i Mangel af Forbehold skal staa aaben for alle.

Til § 3.

Denne Bestemmelse, der svarer til Lov 29de December 1857 § 7, har formentlig sin rette Plads her, da den hjemler en Forfatterret udenfor de i §§ 1 og 2 nævnte Tilfælde. En tilsvarende Plads har Bestemmelsen ogsaa næsten i alle fremmede Love.¹⁾ Da ingen særlig Udtalelse om Rietens Bærighed er optaget, komme Reglerne i §§ 21 og 22 ligefrem til Anvendelse. Dette er en Simplifikation i Systemet uden praktisk Betænelighed. Derfor blive ogsaa Ordene i Lov 1857 § 7, „hvad enten det er et videnskabeligt Institut o. s. v.“, overflødige og kunne udelades. Det følger af sig selv, at Bærker, udgivne af et Selskab o. s. v., følge Reglerne om anonyme Bærker. At Udgiverens Ret kun er en Ret til Offentliggørelse af det samlede Bæret, er ogsaa tidligere antaget. Udtalelsen om Dagblade tilfigter kun at afstære en — næppe begrundet — Tvivl.

Endringen i Paragraffens første Stykke er blot sproglig.

I andet Stykke er udeladt Bestemmelsen om, at Forfatteren af det enkelte Bidrag ikke paa anden Maade kan udgive dette før et Aar efter den første Udgivelse. Ligeom Optagelsen af denne Regel er stødt paa bestemt Modstand fra norske Forfatteres Side,

¹⁾ Norsk Lov § 4, jfr. § 8, svensk Lov 1877 § 5, finsk Lov § 4, tyssk Lov § 2, jfr. § 13, østerrigtig Lov § 1 b, jfr. § 15, fransk Lov Art. 4, hollandsk Lov af 28de Juni 1881 Art. 2 a og b.